

Nr 220.

Av herrar **Norling** och **Bjurström**, om underlättande av förevisningen av icke eldfarliga biograffilmer.

Den svenska lagstiftningen angående filmförevisningar innefattar som bekant främst en förordning av den 22 juni 1911 ang. biografföreställningar samt två förordningar av den 3 juni 1932, den ena med vissa bestämmelser ang. film, den andra ang. biografer och filmförevisning.

I denna lagstiftning ingå bl. a. flera föreskrifter med syfte att förebygga eller minska den eldsvåderisk, som är förbunden med filmförevisningar, ävensom av moraliska syften förestavade bestämmelser.

Det förefaller emellertid som om lagstiftningen ifråga icke innefattar tillräckligt hänsynstagande till den numera vanliga icke-eldfarliga filmen (safety-filmen, smalfilmen). Och även de av moraliska syften föranledda reglerna torde, när det gäller vissa ideella organisationer, utan skada kunna undergå en förenkling.

Inom nykterhetsrörelsen, kyrkosamfunden och det allmänna, frivilliga folkbildningsarbetet förekommer föredragsverksamhet med användning av smalfilmsapparater. Det har under denna verksamhet visat sig, att myndigheterna, isynnerhet landsfiskalerna, ställa helt olika anspråk ifråga om eventuell skyldighet att begära tillstånd, göra anmälan och erlägga lösen- och stämpelavgifter. Härav framgår att behov av tydligare föreskrifter i ett och annat avseende föreligger. I detta sammanhang bör också avfattningen av § 13 i ordningsstadgan för rikets städer, eventuellt också 1883 års förordning ang. expeditionslösen uppmärksammas. Men isynnerhet torde det vara 1911 års biografförordning, som behöver revideras. Dess § 1 är så avfattad, att den synes gälla all förevisning av rörliga fotografiska bilder. Ett sakligt övervägande torde dock helt visst ådagalägga, att det är obehövt att ifråga om förevisning av s. k. smalfilmer ha så stränga lagbestämmelser som vad nu alltså är fallet.

Att, som nu sker i nämnda lagrum, föreskriva, att envar som vill förevisa rörliga fotografiska bilder skall behöva göra ansökan därom hos polismyndigheten och sedan avvakta tillståndsbevis synes vara att gå för långt. Landsfiskalernas prövning kan väl varken ifråga om filmens brandskyddstekniska eller dess moraliska beskaffenhet bliva av synnerligt värde härvidlag.

Om en film ur censursynpunkt blivit behörigen godkänd av statens biografbyrå och någon annan sakkunnig instans, t. ex. statens provningsanstalt eller sprängämnesinspektören, intygat, att filmen icke är eldfarlig, synes det vara onödigt att landsfiskalerna skola utfärda tillståndsbevis. Däremot kan det måhända vara motiverat, att anmälan skall göras till polismyndighet, innan film offentligen förevisas, även om filmen är eldsäker.

Det berättigade i vad ovan sagts har i viss mån redan blivit av Kungl. Maj:t vitsordat. Genom resolution av den 25 aug. 1933 har Kungl. Maj:t nämligen efter ansökan medgivit Svenska missionsförbundet att tillse vidare och intill dess Kungl. Maj:t annorlunda förordnar få utan sådan ansökan, som avses i 1 § av 1911 års förordning ang. biografföreställningar, få i förbundets egna kyrkor och missionshus förevisa filmer, vilka icke innehålla nitrocellulosa.

Ett stort antal andra organisationer kunna uppenbarligen med lika goda skäl som Svenska Missionsförbundet påkalla att få åtnjuta motsvarande befrielse från den ifrågavarande ansökningsskyldigheten. Måhända vill någon då här göra gällande, att dispensvägen kan beträdas av dem alla. Men denna väg är dock relativt kostsam, och det kan ej vara rätt eller lämpligt att göra den regel, som bör vara den allmänna, till ett undantagsfall.

Under åberopande av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning huruvida föreskrifterna i 1 § i 1911 års biograf-förordning och andra i detta sammanhang tillämpliga lagrum böra regleras i syfte att, åtminstone för vissa organisationer, underlätta förevisning av icke eldfarliga filmer samt att föranstalta om de åtgärder, till vilka utredningen kan föranleda.

Stockholm den 22 januari 1935.

N. S. Norling.

Em. Bjurström.
